

LBRIS

We know
books

Crina Pop

Când cazi,
ia ceva de jos

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2024

Matilda căută un loc de parcare mai larg, pentru a putea deschide portiera mașinii până la limita maximă. Trebuia să-și scoată scaunul rulant și avea nevoie de spațiu pentru a-i asambla roțile. În curtea spitalului nu erau locuri de parcare rezervate persoanelor cu dizabilități, de aceea de fiecare dată când venea la mama ei, internată la secția Neurochirurgie, găsea greu loc unde să se poată desfășura singură.

De această dată parcare era aproape goală. Pesemne medicii își încheiaseră ziua de muncă și plecaseră, mai ales că era vineri și se anunța un sfârșit de săptămână cu soare. Își montă scaunul cu dexteritate, se așeză în el și, cu forță, porni spre intrarea în spital, trecând peste denivelările pavajului din curte fără să-i pese. Pe treapta de sus a scărilor, un bărbat la vreo treizeci și cinci, patruzeci de ani fuma, căutând cu privirea spre poarta spitalului. Când o văzu pe Matilda că și-a luat avânt pe planul înclinat de alături, s-a repezit să o ajute.

– Mulțumesc mult! i-a spus ea peste umăr. Mă descurc.

Și, într-adevăr, în câteva secunde a fost sus, în fața ușii. I-a zâmbit bărbatului care i-a stat alături, pândind o posibilă neputință a fetei. I-a deschis ușa și a urmat-o până pe coridorul care ducea spre lifturi. Matilda i-a mai mulțumit încă o dată cu voce îngăduitoare, dându-i de înțeles că nu are nevoie de ajutor.

– Săru'mâna, domnișoară! Sunteți atât de frumoasă, că v-aș ajuta o viață întreagă.

„Îhî”, și-a zis Matilda în gând. „Dacă n-ai avea neamuri, prieteni și colegi la sfaturile cărora să-ți apleci urechea...” I-a zâmbit larg totuși, cu subînțeles, și s-a perindat cu ușurință pe la butoanele lifturilor, sperând să găsească unul liber. L-a salutat cu o fluturare de mână pe bărbatul oprit admirativ în capătul coridorului și s-a pierdut după ușile culisante ale liftului.

Era frumoasă Matilda. Avea frumusețea aceea răvășitoare ce se revărsa din interior și care aducea strălucire fiecărui por prin care ieșea. Ochii mari, albaștri priveau sprintări de după firele de păr drepte și rebele ce-i coborau până pe pleoape. Părul șaten, cu o tentă spre blond, nici scurt, nici lung, îi dădea un aer de fetișcană nepânguită încă.

În căruciorul negru, cu aplicații gri și albe între spițele roților, croit perfect pe talia sa, părea o tânără prințesă într-un jilț. După înălțimea ce o avea în poziția din cărucior, părea să tot aibă un metru șaizeci. După cât era de zveltă, cu puțin trecea de patruzeci de kilograme. Părea o floare de câmp aplecată de furia unei furtuni de vară, dar neînvinșă.

În acea zi era îmbrăcată în pantaloni albi și ie ușor transparentă, tot albă, ce-i cădea provocator de pe un umăr. În general se îmbrăca în culorile pământului și, chiar dacă uneori alegea alte culori, le prefera pe cele pastelate. Era îngrijită peste măsură. Nu ieșea din casă nefardată și cu manichiura nearanjată și pentru acestea prefera culorile pale, aproape insesizabile. „Pe mine oricum mă vede lumea, nu e nevoie să port ceva țipător. M-a lăsat Dumnezeu cu semn. E imposibil să trec neobservată”, se justifica ea uneori, fără pică, fără patimă. Zâmbise ironic mai demult la spusele babelor din sat, cum că ar purta păcatele celor șapte seminții. În vorbele lor nu credea o iotă.

Își rula căruciorul cu o dexteritate ieșită din comun. Urca și cobora borduri cu mare ușurință, iar peste denivelările drumurilor trecea fără păs. Știa să-și scoată în evidență feminitatea, sensibilitatea și „grația”. Astea nu țin de mersul în picioare. Astea țin de „atitudine”, spunea ea de câte ori avea ocazia. Matilda zâmbea mereu. Împodobește orice conversație cu un surâs. De fiecare dată acesta îi definea starea. Zâmbea prietenește, cu duioșie, cu înțelegere, dar știa să zâmbească și ironic și sarcastic. Când zâmbea superior, era mai mult decât dacă ți-ar fi dat o palmă. Avea și de ce. Matilda avea o istețime ce-i ieșea și prin piele, nu doar din buze sau din priviri. Această parte și-o etala rar. În general era caldă, cu sufletul moale, de-ntins pe pâine.

La ieșirea din lift a dat peste o busculadă de alte cărucioare cu bolnavi și târgii ce-și așteptau rândul la câte un lift liber. Fiecare

era însoțit de câte o infirmieră sau un brancardier. S-a retras lângă un geam și a așteptat degajarea accesului spre secția în care era internată mama ei. La o fereastră din capătul coridorului, un bărbat în scaun rulant trăgea cu nesaț dintr-o țigară și privea spre nicăieri prin geamul deschis.

– Bună, Matilda! a salutat-o Maria, asistenta cu care s-a împrietenit de când o internase pe mama ei în spital. Ai venit la mami tău? Astăzi a fost voinică. S-a ridicat singură din pat și a făcut câțiva pași.

– Super! Trebuie să se pună pe picioare, că, de se va lăsa în nădejdea fratelui meu, va cădea cerul pe ei acolo, la țară.

Au pornit amândouă pe coridorul lung al secției Neurochirurgie.

– Cred că e conștientă că tu nu o poți ajuta, a continuat Maria, iar fratele tău e destul de pesimist când vine vorba de posibilitatea ca mama voastră să rămână cu sechele. E de-a dreptul speriat. De fapt, majoritatea pacienților acceptă greu eventualele sechele. L-ai văzut pe tânărul de pe coridorul lifturilor. A suferit o traumă pe coloană și, de când a aflat că va rămâne paralizat, a abandonat lupta. Problema lui este că nu se lasă nici ajutat. Sigur, de acum trebuie să se reinventeze. Ar trebui să-și accepte condiția. Dar nu dorește nici să meargă la un centru de recuperare. Mama lui locuiește la țară și, din câte am înțeles, nu au condiții ca el să se descurce singur acolo.

– A avut accident de mașină? a întrebat Matilda, doar ca să întrețină discuția.

– Da. S-a răsturnat cu un tir, a răspuns Maria.

– Ferească sfântul! și-a făcut Matilda semnul crucii, zâmbind. Acestora le e greu să accepte pierderea unei abilități, după ce s-au obișnuit cu ea. E greu de acceptat că viața ia o altă întorsătură. Au nevoie de multă înțelegere din partea membrilor familiei, dar și ei ar trebui să înțeleagă că nu au voie să-i transforme pe cei dragi în sclavii lor. Știi tu vorba aia: „*un nebun face o sută de alți nebuni*”. Ei, cam așa este și cu cei ce rămân cu sechele după o traumă. Mor cei din jur înaintea lor. Revenind la mami, sper să înțeleagă că nimeni nu-i va face treaba așa cum și-o va face ea. Vorba ceea: „*nimeni nu te scarpină cum te scarpini tu*”.

Totul este să nu se lase. Operația a decurs excelent, acum recuperarea este cea definitorie. Să respecte indicațiile medicilor și să se miște.

Cele două prietene s-au despărțit în ușa salonului în care era internată mama Matildei. În aproximativ o oră, cât a stat cu mama sa, Matilda a robotit în jurul patului. A întins cearșaful ca pe vremea când era elevă la Căminul Școală din Craiova. A aranjat așternutul de pat fără nicio cută. A ajutat-o să-și schimbe pijamaua, după ce i-a făcut o toaletă amănunțită cu un prosop ud. I-a spălat paharul, ceașca, tacâmurile și i-a orânduit noptiera. În tot acest timp nu i-a tăcut gura.

– Arăți excelent, mami! Acum, că ai ieșit din „reparație capitală”, ești numai bună de măritat. Așa că mișcă-ți curu’. Să nu vegetezi ca o plantă, îi dădea sfaturi pentru recuperare în stilul ei. Dă-o încolo de boală, tu să fii sănătoasă!

Își înveselea mama, apoi trecea la o conversație serioasă, dar duioasă.

– Știu că te doare, dar, dacă nu forțezi puțin câte puțin, nu te vei recupera. Cu răbdare și perseverență, vei ajunge perfect sănătoasă. Hernia de disc este invalidantă doar dacă este neglijată. Gata, ce a fost mai greu a trecut. Acum totul depinde de tine. Voi pleca acum, mami. Voi veni din nou mâine. Hai, săru’ mâna! Te pup.

La lifturi nu mai aștepta nimeni, doar în capătul coridorului același tânăr în fotoliu rulant își dădea sănătatea rămasă pe țigări. Matilda a apăsat în zadar pe butoanele de chemare a lifturilor. Se părea că erau reținute sau puse pe repaus undeva, la alte etaje. Matilda avea timp să-l observe pe tipul ce se uita în gol. Îmbrăcat în pijamaua purtată, poate, de câteva zile, stătea ca un Sfinx în așteptarea trecerii timpului. Prin nasturii descheiați ai bluzei de pijama, pectoralii păroși arătau că nu a stat degeaba înainte de accident. Barba și părul netuns și neîngrijit spuneau multe despre nepăsarea de tot și toate ce-l stăpânea. Părea un bărbat chipeș, cu pielea bronzată, cu părul negru, ușor grizonat pe la tâmpile. „Doamne, ce l-aș lustrui eu, dacă m-ar lăsa, pământălaș ăsta”, gândea Matilda, ascunzându-și zâmbetul. Încercase de câteva ori să-i surprindă privirea, pentru a-i vedea culoarea ochilor, dar el continua

să se uite după cai verzi pe pereți. Deodată trei dintre lifturi dădură semne că se pun în mișcare. Matilda se feri în spate către bărbatul îngândurat, să facă loc tărgilor cu bolnavi care ieșeau din lifturi și din greșeală îl împinse pe acesta către calorifer. O spiță a roții se înțepeni în țeava de aerisire a caloriferului, ținându-l blocat acolo. Bărbatul încercă să scape din strâmtoare, dar nu reuși nici măcar să vadă ce anume îl reținea blocat.

– Lasă-mă pe mine să te ajut, îi spuse Matilda.

– N-ai cum, ar trebui să chemi un bărbat, că are mai multă forță.

– Ei, nu pot! Ia să vezi tu ce forțoasă sunt eu!

Folosindu-și amândouă mâinile, trase de spița înțepenită și îl eliberă.

– Chiar că ești „forțoasă”! Oare „forțoasă” am vrut să spun? a schițat un zâmbet timid bărbatul.

– Mai gândește-te până mâine, l-a sfătuit Matilda zâmbind și ea, prefăcându-se că nu a înțeles aluzia. Salut! și a dispărut în lift.

Grăbită, Matilda alunecă ușor pe holurile spitalului. Stăpânea atât de bine căruciorul încât făcea slalom printre obstacolele de pe coridoare. Lua curbele cu o îndemânare uimitoare și punea frâne cu mare precizie. Se grăbea să ajungă acasă. Văzuse pe telefon că a primit un mesaj pe adresa de e-mail de la Cornel. Abia aștepta să-l recitească și să-și bucure sufletul. O fericeau scrisorile lui virtuale.

Matilda trăia o poveste de dragoste cu Cornel încă de pe vremea studenției.

De cum a intrat în casă, s-a repezit la laptop. Acolo deschidea mesajele lui Cornel pe tot desktopul. „Să fie mare”, își spunea. „Mare cât inima lui..., mare cât inima mea..., nu, nu..., mare cât inimile noastre la un loc”. A început să citească. Nici nu respira. Și bătaile inimii și le-a oprit, ca să nu perturbe ecoul gândurilor lui Cornel.

„Iubirea mea, nu ne-am văzut de două săptămâni. Îți vine să crezi? Spune-mi când o externează pe mama ta. Măcar tu să te eliberezi de

responsabilități. Măcar tu. Mi-e mai simplu să plănuiesc evadările noastre când caut doar pentru mine scăpare. Să-ți mai spun o dată că mă simt întemnițat, controlat, bătut, încorsetat? Îți mai spun. Cui să-i spun, dacă nu ție? Doar tu mă ușurezi de poveri și mă încarci cu energia ta. Dar tu nu ai nicio vină. Am sufletul gol! Cele două femei cărora le-am permis să pășească în el și-au șters mizeriile ca de preș! Una a ales să plece. Cealaltă încă perseverează. Doar tu mi-l cureți și mi-l vindeci. Nu știu de ce-ți spun ție toate acestea. Ba da, știu! Pentru că știi să ascuți. Nu-ți imaginezi cât mi-aș dori uneori să fi mai puțin bună, mai puțin blândă, mai puțin îngăduitoare cu mine, ca să mă dispere frica de a te pierde. Sunt atât de slab, Maty a mea, atât de slab, încât mă las măcinat între pietre de moară. Îmi este dor de tine într-un mod cât se poate de simplu, disperat și uman. Pe când crezi că putem pleca doar noi doi? Unde? În altă galaxie? Spune-mi unde, când? Și... cum... știu eu! Știi că-mi ești esență? Știi? Te ador, Maty a mea!"

A închis laptopul și s-a întins pe patul din dormitor. Nu-i răspundea niciodată lui Cornel imediat ce-i citea mesajul. Niciodată! Lăsa să treacă un timp, ca să nu o influențeze dramatismul frazelor lui. Cornel era căsătorit și niciodată Matilda nu și-a exprimat dorința de a-l avea liber. Știa că-l iubește și era sigură și de iubirea lui. Era convinsă că nu-și dorea cu ea doar aventuri. Avea Matilda o logică în tot ceea ce-l privea pe Cornel. Dacă și-ar fi dorit relații extra-conjugale, pe banii cheltuiți cu ea în străinătate, bilete de avion, cazare, masă și diversele lucruri pe care i le lua din diferite locuri, ar fi putut avea în țară experiențe fanteziste cu femei frumoase și sănătoase. Era pregătită ca în acea noapte să nu doarmă. Întotdeauna mesajele pline de regrete ale lui Cornel o dă râmău. De fiecare dată făcea un soi de meditație, făcând recurs la memorie și readucându-și în minte începutul și dănuirea peste ani a frumoasei lor povești de iubire. Acea reîntoarcere cu paisprezece ani în urmă o făcu să zâmbescă.

Era în primul an la Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiune din cadrul Academiei de Studii Economice din București. În acea zi cobora pe scări, după ce terminase orele de curs. Cu o mână se sprijinea de balustradă, iar cu cealaltă de o cârjă. Mergea greu, fiind atentă la treptele ude de zăpada topită, lăsată de

colegii ce intrau de afară. Jos, în capătul scărilor, o aștepta fotoliul său rulant, adus de un coleg, pe care îl folosea în perioadele din an în care, din cauza intemperiilor, mersul pe cârje îi era mai greu. Deodată a ajuns lângă ea un tânăr brunet, îmbrăcat într-un costum gri, cu cămașă de un albastru deschis. După ținută nu părea a fi student, ci mai degrabă profesor, a remarcat Matilda.

– Permiteți, domnișoară, să vă ajut? a întreat-o tânărul.

Roșie până în vârful urechilor, Matilda nu a apucat să spună nici da, nici nu, că s-a trezit luată pe sus și coborâtă pe scări.

– Domnișoară, nu vă întreb ce mâncați în general, de sunteți atât de ușoară. Pe mine mă interesează dacă ați mâncat ceva în viața asta, a întreat-o tânărul, așezând-o ușor în scaunul rulant.

– Ooo, da! Unii se plâng că le mănânc zilele, i-a răspuns Matilda râzând.

– Este vreunul căruia îi mâncați și nopțile? a întreat-o tânărul aproape șoptit.

Matilda nu i-a răspuns. S-a rezumat doar să-i zâmbescă și i-a mulțumit pentru ajutor.

– Dacă mă așteptați o jumătate de oră, vă duc eu cu mașina, i-a propus el. Este zăpadă mare și sub ea e gheață.

Matilda a rămas să-l aștepte. Oricum ar fi luat un taxi și, cum banii îi erau limitați, a profitat de șansa de a-i economisi.

– Cornel Matache sunt, s-a prezentat tânărul care cobora în grabă scările. Sunt asistent la catedra de matematică. Pentru prieteni sunt Cornel. Cu cine am onoarea?

– Mă numesc Matilda Răileanu. Sunt studentă în anul întâi la Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiune.

– Matilda?

– ???

– Pot să-ți spun Matilda?

– Da, da, da! Poți să-mi spui Matilda.

– Aștept un răspuns la o întrebare de la începutul conversației noastre, a continuat Cornel discuția după ce a pus scaunul rulant al Matildei în portbagaj. Cui îi devorezi nopțile?

– Lui Mircea Eliade..., a spus Matilda râzând. Nu mă crezi? Uite!

A scos din geantă „Noapte de Sânziene”, cartea lui Eliade. Începuse să ningă. Până la primul semafor Cornel a fost nevoit să pornească ștergătoarele de parbriz. Rula încet, încadrat cuminte în coloana de mașini. Era o oră de vârf. Forfota capitalei era mai mare când ninge. Prin nămeții de zăpadă, mișcarea haotică a orașului părea că-și mărește cadența. Cornel rămase tăcut. Spontaneitatea Matildei l-a făcut să zâmbească. Oprit în coloană, a avut răgaz s-o privească. Matilda își pironise ochii în ușa torpedoului, captată de melodia de la radio.

– Ți-a mai spus cineva că ești frumoasă? a întrebat-o Cornel, privind-o pierdut.

– Da..., dar urmat de „ce păcat că...”, i-a răspuns Matilda, ușor amuzată.

– Și nu-i păcat...?

S-au privit amândoi zâmbind.

– Ce-ai dori să-ți răspund...? a întrebat Matilda, urmărind jocul fulgilor de pe parbriz.

Fără să spună ceva, Cornel i-a ridicat mâna și i-a sărutat-o. Au urmat minute bune fără să scoată o vorbă. Abia când au ajuns în Complexul Moxa, acolo unde era cazată Matilda, Cornel a făcut o remarcă:

– Mi-ai mâncat câteva clipe din ziua asta și mă simt mai bine ca oricând.

I-a adus scaunul lângă mașină și, împingând-o către intrarea în căminul studențesc, scutura zăpada de pe copacii pe sub care treceau. Matilda râdea ca un copil și încerca s-o prindă cu mâinile ridicate. Cornel nu contenea să-i facă poze din toate pozițiile.

– Uite cât ești de frumoasă, îi spuse în timp ce rula sumedenia de poze de pe telefonul mobil, stând pe vine alături de căruciorul ei. Ești frumoasă, Matilda..., fără „ce păcat că...”! Ești frumoasă!

Resimțind fiorul primei întâlniri cu Cornel, Matilda se ridică de pe pat și deschise din nou laptopul. Era trecut de miezul nopții când începu să mângâie tastatura cu trăirile ei.

„Iubire, de ce ți se pare că duci doar tu greutatea celor două săptămâni în care nu ne-am văzut? Știi că orice greutate a ta o duc și eu. Să știi că dorul de tine îl port pe un umăr, iar pe celălalt îți port plânsul. Atâta

pot să fac. Și să te iubesc. Unde? Într-o altă galaxie! Când? În curând! Cum? Doar tu știi! A ta, Maty.”

Matilda nu a închis un ochi toată noaptea. Gândurile ei din ultimii paisprezece ani erau ocupate de Cornel. Ajunsesse să trăiască cu bucuria lor. Cu fiecare „evadare”, cum numea Cornel ieșirile lor, adăuga încă o za în lanțul amintirilor. Matilda trăia cu ele... Cu vocea baritonă, dar caldă, a trezirilor în dimineți și cu „noapte bună, lumina întunericului meu!” După ce apăsase pe tasta de trimitere a mesajului, închise laptopul și se refugie în gânduri, acolo unde îl găsea pe Cornel vesel, mereu zâmbitor și fără griji. Se așeză în scaunul cu rotile și se duse în bucătărie, să-și facă o cafea tare. Ura să doarmă. I se părea că fiecare somn era o despărțire de Cornel. Uneori, tot gândind la el, ațipea și-și continua amintirile într-un fel de transă. Acel „somn” îi era suficient ca să se trezească odihnită.

S-a așezat în pat relaxată, și-a lăsat cafeaua pe noptieră, a pus televizorul, cu volumul dat încet, pe un post cu muzică și a zâmbit la un videoclip în care o trupă de muzică rock își zângănea instrumentele între niște munți înzăpeziți. În gând i-a apărut Cornel schiind pe o pârtie din Ischgl, Silvretta Arena, în Austria. Povestea se petrecuse la vreo două săptămâni după ce se cunoscuseră. De la prima întâlnire nu trecuse o zi în care să nu se fi văzut. Colegii de grupă ai Matildei o luau în fiecare zi de la cămin și o duceau la cursuri. Când ninge și zăpada îngreuna mersul scaunului cu rotile, se oferea Cornel să o ducă cu mașina, spre surprinderea studenților și spre admirația studentelor.

– E mișto să ai un handicap, făcu o remarcă Elvira, una dintre colegile de grupă. Câte dintre noi nu ne-am dori să fim purtate în brațe de tipii aștia faini care o ajută pe Matilda? Apoi nu e de ici, de colo să ai șansa să te ia în brațe proful Matache. Matilda, nici nu știi ce lumină are în priviri proful când te ia din mașină și sare peste nămeți, ca să te pună în căruciorul adus dinainte pe trotuar. Cred că s-ar da la tine, dacă ai fi sănătoasă.

– Mulți dintre noi ne-am da la Matilda, nu dacă ar fi sănă-